

Találtam a Teleki Tékában, egy ősnyomtatvány lapjának szélire békaparva, elég haloványon, rosszul olvashatóan; nemcsak a fátumját, de még a dátumját is alája körmölé vala „Simeon Lotius, az az Raffai Lóczy Simon”, ki szerint: „Költém vala Kolosvártt, Kús-Aszszon Havánac Tizen-Hatadic napjänn, az Úr 1641-dic Esztendejeben.” Kimá-soltam magamnak Maros-Vásárhelyt, 1910 decemberének derekán, én, Lázáry René Sándor p. m.

Imre Flóra

A HEGYRŐL LEFELÉ

a hegyről mentem lefelé
 ősz volt már érett a dió
 hosszú meleg nyárforma ősz volt
 honnan ez a halálos szomorúság
 vasárnap délután álmos csönd rezzentlen
 napsütötte meredek út
 fehér mészkeporos fehér
 fölszedtem egypár szem diót
 a kerítés mellől az útról
 a héja vékony ujjaim közt
 törögtem és eszegettem a hegyről lefelé menet
 a tenger felé mentem az úton
 mi ez a tárgyatlan szorongás
 fel-fel is kékllett egy-egy fordulónál
 piac szőlő és ezüstművesek
 sajt és mézben eltett dió
 olyan világos hosszú ősz volt
 és sehol senki csak a kertek
 a forrástalan fény alatt
 mentem a hegyről lefelé

RONSARD A RÉGÉSZETRŐL OLVAS

kertet házat hazát hol van itt már Heléna
 amit most itt hagyok – régen nem valakit –
 tárgyak árnyéka csak életem hagyatéka
 mint amit ezer év talál belőlem itt

a csontnál egyebet nem látok már a tájban
a dombok törmelék szemét rétegei
a házakból csak az ásott alapozás van
a gerendák nyomát a színből sejteni

mi maradt ami fém ami kő vagy üveg
a tárgyak váza csak egymásra rétegezve
tört cserépdarabok az ágyból a szögek

de rég elmúlt az a petrarcai regény
nem emlékeztet itt semmi a részletekre
elmúlt a szem a kéz elmúltunk te meg én

Radics Viktória

VIDÉK, MUSKÁTLIVAL

Elkezdődött: behallatszik az álmomba a söprű betonkaparása, megindult a napgép, éjfél körül fog majd leállni, amikor kikapcsolják a televíziót. Az ágyból a túlparti fűz-erdőre esik a tekintetem: már ragyog. Naphosszat a vízre, a fákra, a madarakra tapad a szemem, öt hete iszom a látványt, mégsem tudtam beljebb kerülni: csak bámulom a gyönyörű ablakot, ám nincs átjárás „oda”, nem részesedem „abból” a fényből.

A teraszon tanyázom álló nap, előttem zárt horizont, magas lombszegély, felettem napernyő, alattam megszállott sürgés-forgás. Nagy dérrrel-dúrral üzemel lent a nappal, kopog a kés a deszkán, csörömpölnek az edények, csurran a víz, berreg a csónakmotor, szerb és magyar felkiáltások harsannak, ej-hej, szól a rádió, és sohasem maradhat el a mindennapi pörölés sem.

Otthon vendégeskedem, egy kis lakban a nagy Duna mentében, pontosabban holtág partján – itt *döglött Dunának* mondják –, a folyamtól karnyújtásnyira. A fák tükörképétől sötétzöld az enyhén folydogáló, finoman borzolódó víz; az *élő Duna* aombok közt csillan ide, ott a végtelen, itt zárt kertben élünk. Anyám futórózsái egészen a teraszig felnyújtóztak, rám kandikálnak a tömör, rózsaszínű fejceskék. Lent a virágoskertben muskátlik virítanak a rezgőkék felhőjében, narancssárga körömvirágseregek állnak glédában, ha igaz: gyógyító balzsamot tartogatva. Háttérbe szorítva, az árnyékszék mögött él a legszebb virág, a szíromhullajtó fehér rózsza. Összefogódzkodó ricinusbokrok alkotnak élő kerítést mögötte, ujjas levelű, erős, mérgesnek látszó tövek; egy szál kókadt napraforgó hajladozik nékik.

A telek kicsiny, átlátható, jól illeszkedik a többi közé, az ég és a föld közé, a vízparti tájba. A tavasztól őszig itt élő emberpár is tökéletesen illeszkedik mindebbe. A gölya idelátogat, megesi a halbeleket, a szapora vadkacsacsaládok békésen úsznak tova. A fecskék rátelepszenek a villanydrótra, a piciny levelibékák a viráglevelekre. Még